

Arrest

nr. 119 649 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die

de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige en concrete poging, doch beperkt zich louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo wijst verzoeker zeer algemeen op “het grote tijdsverloop van bijna drie jaar tussen de gebeurtenissen in zijn land van herkomst en de moeilijke omstandigheden waarin hij leefde tijdens zijn langdurig illegaal verblijf in Griekenland”, op het feit dat hij “nooit naar school is gegaan en analfabeet is” en op “mogelijke misverstanden die zijn ontstaan tijdens” zijn “gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens zijn gehoor op het CGVS”, zonder echter te preciseren/concretiseren om welke misverstanden het zou gaan. Verzoekers algemeen betoog dienaangaande, dat hij niet in het minst in concreto betreft op of toelicht met betrekking tot één of meerdere van de verschillende concrete en pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing, verklaart, noch rechtvaardigt hoe dan ook geenszins zijn verzuim bij iemand navraag te doen, in de eerste plaats te denken aan personen die hij kent zoals zijn echtgenote met wie hij nog contact heeft of andere familieleden of zijn advocaat, welke de (twee andere) juridische documenten juist zijn/betreffen die hij samen met het stuk waarvan hij weet dat het een arrestatiebevel is, neerlegt. Evenmin biedt het een verschoning voor zijn uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen omtrent het al dan niet persoonlijk contact met zijn advocaat. Verzoekers algemeen betoog verklaart, noch rechtvaardigt daarnaast geenszins waarom hij geen recente informatie kan geven omtrent de beweerde rechtszaak tegen zijn persoon, zoals wanneer de laatste hoorzitting zou hebben plaatsgevonden of welke juridische documenten er nog werden uitgevaardigd. Het grote tijdsverloop van bijna drie jaar tussen de gebeurtenissen in zijn land van herkomst en de moeilijke omstandigheden waarin hij leefde tijdens zijn langdurig illegaal verblijf in Griekenland, biedt, net als de eventuele “misverstanden” en zijn ongeschooldheid en analfabetisme, voorts geen verklaring of rechtvaardiging voor zijn totale nalaten zich tijdens zijn langdurig verblijf in Griekenland ook maar enigszins te informeren naar de rechtszaak waarin hij valselijk zou worden beschuldigd van moord. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze geregeld inspanningen moet doen om op de hoogte te blijven van de evolutie en actuele ontwikkelingen van zijn problemen. Het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf van bijna anderhalf jaar in Griekenland geheel verzuimde om zich te informeren naar de rechtszaak tegen zijn persoon, duidt op een gebrek aan interesse in zijn vervolgingsproblemen welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondermijnt.

Ondanks zijn bewering in zijn verzoekschrift momenteel volop bezig te zijn om bijkomende bewijzen te verzamelen ter staving van zijn identiteit en relaas, legt verzoeker tot op heden niet enig officieel identiteitsdocument voorzien van een foto neer. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker na zijn identiteit te staven. Verzoekers identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de talrijke door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon.

Verzoeker gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De door verzoeker neergelegde juridische documenten betreffen geen ‘certified copy’s’, doch louter gewone fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien staat, zo werd vastgesteld, in de aanklacht van 2010 alsook in het neergelegde krantenartikel uit 2010 dat verzoekers leeftijd op dat ogenblik 47 jaar was, hetgeen echter niet strookt met de leeftijd die verzoeker zelf opgeeft, voorheen tijdens zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal en thans in zijn verzoekschrift, en zoals die vermeld staat in de door hem voorgelegde kopie van zijn geboorteakte. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om voorgaande redenen en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Bangladesh (ver)vals(t)e documenten veelvuldig voorkomen, kan aan de door verzoeker aangebrachte documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 januari 2014, voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing te streng en achterhaald is, gelet op de nieuwe stukken die zij heeft ingediend bij aangetekend schrijven van 21 januari 2014. Zij betoogt dat er wel degelijk een redelijke verklaring is voor haar nalaten te informeren naar de rechtszaak waarin zij zou beschuldigd zijn, met name haar profiel als laaggeschoolde en analfabeet. Verzoekende partij vervolgt dat zij, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, contact heeft opgenomen met haar

familie en een advocaat die haar thans tal van documenten hebben doorgestuurd. Verzoekende partij besluit dat gelet op deze documenten het voordeel van de twijfel dient toegepast te worden.

Verzoekende partij haar profiel als laaggeschoolde en analfabeet biedt, in tegenstelling tot wat zij op algemene wijze voorhoudt, geen verklaring, noch rechtvaardiging voor haar verzuim zich te informeren naar de rechtszaak waarin zij zou zijn beschuldigd. Van een asielzoeker kan en mag immers, ongeacht diens leeftijd en het feit of deze niet dan wel laag of hooggeschoold is, redelijkerwijze een doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze geregeld inspanningen moet doen om op de hoogte te blijven van de evolutie en actuele ontwikkelingen van zijn problemen. Verzoekende partij bleef hier in gebreke. Haar profiel vormt evenmin een verschoning voor haar vastgestelde uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen omtrent het al dan niet persoonlijk contact met haar advocaat.

Wat de door verzoekende partij per brief d.d. 21 januari 2014 aan de Raad overgemaakte stukken betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat de bijgevoegde Bengaalse identiteitskaart van verzoekende partij geen origineel, doch slechts een kopie is. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekende partij legt nog steeds geen origineel officieel identiteitsdocument voorzien van een foto neer. Haar identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de talrijke door haar bijgebrachte documenten daadwerkelijk betrekking hebben op haar persoon. De overige stukken worden dan ook in die zin verder in ogenschouw genomen en onderzocht.

De door verzoekende partij in de bij de documenten gevoegde inventaris aangeduide "akte van bekendheid d.d. 28/11/2013" attesteert haar vroegere verblijfplaats in het dorp Durgapur, haar geboortedatum en haar Bengaalse nationaliteit, gegevens welke ter zake niet worden betwist. Opmerkelijk is wel dat het attest, uitgevaardigd door (een chairman van) de Bengaalse overheid volgende vermelding bevat: "to the best of my knowledge he never took Part in any subversive or anti state activities. His moral character is good", dit terwijl verzoekende partij volgens haar beweringen in Bangladesh zou zijn aangeklaagd op verdenking van en er een rechtszaak tegen haar zou zijn aangespannen wegens moord, zaken die uiteraard niet met elkaar te rijmen vallen. Deze vaststelling ondermijnt verder het door verzoekende partij opgediste relaas.

Betreffende het neergelegde vonnis van 28 oktober 2013 stelt de Raad vast dat de inhoud ervan niet volledig strookt met verzoekende partij haar verklaringen. Immers, waar verzoekende partij aan de commissaris-generaal verklaarde dat het slachtoffer K.M., van wiens dood ze mede zou worden beschuldigd, op 13 december 2010 door verschillende mensen met een stick werd geslagen en dat hij vervolgens in het ziekenhuis werd opgenomen waar hij op 20 december ten gevolge van zijn verwondingen zou zijn overleden (gehoorverslag CGVS 25 oktober 2013, p. 13), wordt in het vonnis nergens gesproken over een ziekenhuisopname van K.M., laat staan van het feit dat deze in het ziekenhuis zou zijn overleden, doch staat hierin daarentegen te lezen dat K.M. op 13 of 20 december 2010 -beide data als dag van de moord komen in het vonnis voor- buitenshuis in een tuin vermoord werd teruggevonden met zijn keel overgesneden.

Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om voorgaande reden(en) en gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Bangladesh gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen, kan aan het neergelegde vonnis, dat nagenoeg volledig in het Engels opgesteld, doch daarnaast opmerkelijk genoeg ook passages in het Bengaals bevat hetgeen vraagtekens plaats bij de authenticiteit ervan, het 'First Information Details' van 20 december 2010 en de brief van verzoekende partij haar advocaat in Bangladesh, welk overigens een gesolliciteerd karakter vertoont, geen bewijswaarde worden gehecht.

De briefomslag waarin de documenten zouden hebben gezeten en het verzendingsdocument van FedEx tonen louter aan dat verzoekende partij vanuit haar land van herkomst stukken toegezonden kreeg.

De door verzoekende partij per aangetekend schrijven van 21 januari 2014 aan de Raad overgemaakte documenten zijn aldus niet van aard om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondersteunen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu*, gelet op de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas niet het geval is.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS